

безсилна омраза, но все пакъ бѣгаше, и кръвта ѝ биеше въ слѣпитѣ очи, дишането ѝ спираше въ гърдитѣ, а въ мозъка, вкочененъ отъ страхъ, отново се зароиха мисли и устнитѣ ѝ бързо се раздвижиха, като изговарѣха нѣкакви думи. Тя чу гласа си и той ѝ се стори чуждъ, прѣсипналъ, сухъ и прѣкъсванъ, когато ѝ се искаше да извика. „Може би, звѣрътъ сега, тозчасъ е готовъ да му строши черепа — като на вълцитѣ Да бѣхъ тамъ, азъ щѣхъ да го изплаша съ своя викъ, — тогава бихъ имала сили да извикамъ, — бихъ го изплашила съ своя погледъ и бихъ го раздразнила съ движения и викъ, за да се хвърли на мене. Азъ имамъ само едно едничко, а **този** тамъ има толкова дѣца . . . и тѣ всички стоятъ на завѣтъ и се смѣятъ надъ мене О, небо и адъ! какво ще стане съ моето дѣте и съ моето отмъщение?“

Ето, тя дойде до полянката. Тамъ лежи нѣщо... трѣбва да е Орландучио, — кой другъ? Мъртавъ или живъ?

Въпрѣки всичкия ужасъ, тя почувствува, че трѣбва да покаже пълно спокойствие, че това е едничкото сръдство да се сполучи нѣщо. И тя се прѣсили да спре своя бѣгъ и тръгне съ твърди отмѣрени крачки право къмъ звѣра; само ржцѣтъ ѝ все още треперѣха отъ вълнение, кръвта глухо биеше въ жилитѣ, а очитѣ се бѣха разширили до остра болка отъ страхъ и напрѣгнато старание: да разгледа — живъ ли е нейниятъ синъ.

Той се не мръдваше, но наоколо се не виждаше нищо червено, нищо, което да блѣска на слънцето, и малкото пълничко тѣлце не бѣше изтегнато въ смъртна вцѣпененостъ. Може би, той е още неповрѣденъ?